

HÉTFŐI HÍREK

1960 FEB 29.

244

Elbűsesűzött a farsang

Vasárnap hajnalban, hosszú hetek vigassága után, elbűsesűzött a farsang Budapesttől és az ország vidám, táncoló fiatalságától. Az utolsó hivatalos farsangi éjszakán egész Budapesten állt a bál. A csepeliek a Munkásotthonban szórakoztak. A kőfaragók és a Szobrászipari Vállalat dolgozói a Béke úti munkásszállás éttermében vigadtak. A budapesti építőipari vállalatok is megrendezték a festők és faipari munkások hagyományos bálját. A 35 különböző épületszerelő ipari vállalat dolgozói közös farsangi bálon mulatoztak. Az Athenaeum Nyomda jelmezballt rendezett, a Duna Cipőgyár új művelődési otthonában pedig az idén már harmadszor hangzott fel a nyitócsárdás. A MOM KISZ-fiataljai is álarcosballt rendeztek, Kőbányán pedig a Pataki István Művelődési Otthonban ajándéksorsolás tette még vidámabbá az estét.

Bálügyi jelentés a Hungáriából

Ki találta ki azt a kisujjból szopott, légből kapott statisztikai babonát, hogy Belgium és Hollandia népsűrűsége a legnagyobb? Ideje, hogy a babona lekerüljön a hivatalos elismerés magaslatáról.

Bebizonyosodott ugyanis, hogy a legnagyobb népsűrűséget (a sokévi átlag húszszorosát), a vén New York-Hungária tánctermeiben, a szombati sajtóbálon mérték, árnyékban. Egy négyzetméterre 8 pár esett, ha esni tudott volna, de erre nem volt mód. (Négyzetkilométerre átszámítva, 8 millió pár = 16 millió bálozó. Ezt főzze le Rotterdam!) Illetékes helyről nyert információim szerint ezt a népsűrűséget úgy sikerült elérni, hogy csak igen korlátozott számú jegyet adtak ki, az igénylésnek mintegy felét. A karnevál-hercegi sajtóiroda hajnali ötkor közölte, hogy a népeesség számában sajnálatos csappanás állt be, amelyet a járványszerű hazatérési kór váltott ki, de állítólag, az asztalok alatt még déltájban is maradt egykét, a bálhoz konokul ragaszkodó vendég.

Elfogyott: sok pécsi, badacsonyi, egri és egy újfajta borital, sok kiló szőlő és hajnalra az előírás... családi költségvetés.

Zenei szempontból a bál kétségen kívül igen nagy újdonságot hozott. Megvalósult a tánczene és a magyar nóták egymás mellett élése. Bebizonyosodott, hogy egy időben lehet hallgatni Cole Porter, „bigin”-jét és az „Ahogy

én szeretlek, nem szeret úgy senki” kezdetű szerelmi monopolista magyar műdalt. A két műfaj határterületén ülő bálozók körülbelül abban a műélvezetben részesültek, mint a rántottcsirkét francia-krémmel fogyasztó egyén. De, rossz nyelvek szerint, nem ez volt az esztendő egyetlen műfaji zavara a magyar sajtóban.

A táncok koreográfiája a nagy népsűrűség miatt érdekesen módosult. Szakértők megjegyezték a következő néhány új táncot: Tangó szardínia módra; slow-fox a la 6-os villamos; csa-csa-csa-csak lehetne lépni egyet; atommagkeringő. (Utóbbihoz az adta az ihletet, hogy a valcerezők lehetőségei hasonlatosak voltak az atomokban keringő neutronok és egyéb háztáji állatok mozgási módjához.)

A bál sajtó-jellegét nagyban kidomborította az éjfél-tájt megjelent „Tollas-bál”, mely vezércikkében nyomatékosan megismétli mindazt, amit Karnevál hercege rendkívüli és meghatalmazott minisztere, Töröcsik Mari útján a megjelent tömegekkel közölt. A vezércikk tömegmozgósító hatása már az első percekben kiderült: jó mulatást kívánt és valóban ez történt.

Jók voltak még: a mindenütt kozmikus sebességgel mozgó pincérgárda, a ruhatár (először a magyar történelemben), a nyitó palotás és a hangulat. Olvasóink vegyék figyelembe ezt e néhány sor értékelésénél és a keddi lapok olvasása közben is. S ha pozitív értékelésemet túlzottnak tartanák, könyveljék el báli-oldali elhajtásnak.

Baktai Ferenc